

Uvelejte se, příběh Tvorečků ze Strápaté louky právě začíná

To ráno se rodil velice horký letní den. Slunce se pozvolna posouvalo po blankytně modré obloze, a přestože ještě nedosahovalo své plné síly, vše vydatně prohřívalo světelnými paprsky. Všichni obyvatelé Strápaté louky hledali místo, kde by bylo možné se alespoň trochu ukrýt před přívalem horka.

Rosička, Voděnka, Janíček a Petr Klíček by se nejraději svažili chladnou vodou, ale všechna ranní rosa už byla dávno tatam. Když už se Tvorečkům zdálo, že ten den snad padnou vedrem, naštěstí se na nebe odněkud vplížil veliký dešťový mrak. Janíček jej se zájmem pozoroval. Mrak byl na nebi ale zcela sám a to mu přišlo trochu zvláštní.

Dešťový mrak se pozvolna pohyboval po nebi a vypadalo to, že se brzy chystá zakrýt slunce. „I kdepak,“ říkal si pro sebe Janíček. „Dneska se sluníčko schovávat nechystá. Kdepak.“ A měl pravdu. Mrak jakoby chtěl slunci něco pošeptat, přišel až k němu, ale nezakryl z něj ani ždíbíček. Místo toho se ještě více zakabonil a pak na Strápatou louku spustil svůj blahodárny déšť.

To bylo jáсотu, to bylo radosti. Všichni Tvorečkové vybíhali ze svých domovů, aby tančili a skotačili mezi dešťovými kapkami, když tu kdosi vykřikl: „Podívejte, duha!“ Hlasité veselí ustalo a zraky všech se upínaly k obloze. Na okamžik, kratičký jako pavoučí nádech, zavládlo mezi Tvorečky úplné ticho následované výdechem údivu: „Ta je!“

